

ДОГОВОРИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

TREATIES AND THEIR IMPACT ON INTERNATIONAL RELATIONS. CONTEMPORARY PROBLEMS OF INTERNATIONAL LAW

Тараненко М.М., к.ю.н., доцент,
доцент кафедри інформаційного, господарського та адміністративного права

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Царик О.В., студентка II курсу факультету соціології і права

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Дмитрієнко К.О., студент II курсу факультету соціології і права

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Стаття присвячена висвітленню однієї з актуальних теоретико-методологічних проблем міжнародного публічного права щодо класифікації договорів у міжнародному співтоваристві. Висвітлено основні засади, правила та формування відносин між державами. У цій статті були показані основні етапи становлення міжнародного права як єдиної правильної форми будівництва дружби та стабільності серед держав. Були враховані основні фактори та домовленості, які змогли вплинути на майбутні принципи світової політики, що сприяють проведенню аналізу сучасних правил зовнішньої політики. Системи різних держав та імперій також здійснювали тиск на міжнародну політику своєю могутністю, тим самим формуючи основні правила, такі як імперативні норми. Завдяки всьому вищезгаданому у світі з'являється потреба у класифікації та контролі договорів та правил запровадження політики. У статті розкривається зміст терміну – договір. Його сенс та особливості показані в основних статутах Організації Об'єднаних Націй (далі ООН), які також були використані, та дали змогу проаналізувати застосування цих статей та їх трактування для учасників міжнародних організацій. Додатково були висвітлені основні теорії та методології щодо концепції сучасної зовнішньої політики. Вказано основні стовпи формування країнами своїх позицій у світовому співтоваристві. Все вищезгадане допомагає зрозуміти ступінь впливу нових трендів у політиці та глобалізації. Так, ефекти глобалізації викликають як позитивні, так і негативні наслідки на світову політику. Все це формує нові класифікації проблем та суперечок, які раніше були не відомі для людства, та нові форми багатовікових криз, які вимагають нових рішень від світової спільноти. Для цього у статті наведено основні приклади вищевказаних проблем та проведено порівняння з міжнародними труднощами України, які мають великий вплив на світову політику. Це пов'язується воедино і формує критерії сучасних проблем політики та взаємовідносин. Стаття пропонує способи їх вирішення, які допоможуть зберегти стабільність і процвітання держав.

Ключові слова: глобалізація, міжнародні відносини, проблеми, статuti ООН, війна, стабільність, вплив.

The article is devoted to the coverage of one of the current theoretical and methodological problems of international public law regarding the classification of treaties in the international community. The basic principles, rules and formation of relations between states are highlighted. This article showed the main stages of international law as the only correct form of friendship building and stability among states. The main factors and agreements that could influence the future principles of world politics were taken into account, which contributes to the analysis of modern foreign policy rules. The systems of different states and empires have also been able to put pressure on international politics with their power, thus forming basic rules such as imperative norms. Due to all the above, there is a need in the world to classify and control treaties and policy rules. The article reveals the meaning of the term – contract. Its meaning and features are shown in the main UN statutes, which were also analyzed, which made it possible to understand the references of these articles and how they should be interpreted for members of international organizations. The main theories and methodologies on the concept of modern foreign policy were also covered. The main pillars of the formation of countries' positions in the world community are indicated. All of the above helps to understand the extent of the impact of new trends in politics and globalization in particular. The main effects of globalization on world politics have both positive and negative consequences on the planet. All this forms new classifications of problems and disputes that were previously unknown to mankind and new types of old crises that require new solutions from the world community. To this end, the article provides key examples and compares with Ukraine's international problems, which have a great impact on world politics. It binds together and forms the criteria for contemporary problems of politics and relationships. The article suggests ways to address them that will help maintain stability and prosperity for states.

Key words: globalization, international relations, problems, UN statutes, war, stability, influence.

Процес формування та розвитку міжнародного права розпочався з появою держав та виникнення відносин між ними. Рабство як соціально-економічна основа держав значною мірою вплинула на зв'язки між стародавніми країнами. З кінця III – початку II тисячоліття до н.е., можна говорити про міцно встановлені міжнародні відносини рабовласницьких держав. Особливістю цих відносин був їх непрямий характер, тобто спочатку міжнародні норми та відповідні відносини, що ними регулюються, створювалися та розвивалися в тих регіонах світу, де виникли центри міжнародного життя держав. Це насамперед райони Китаю, Індії, узбережжя Середземного та Егейського морів, долини Тигру та Євфрату, Нілу тощо.

Міжнародні норми, що застосовувалися між державами в цих сферах, спочатку мали релігійний і звичайний характер. Дані ознаки знайшли своє відображення у виникаючих інститутах міжнародного права, що стосуються: звичаїв та законів війни; укладення, функціонування,

дотримання та припинення міжнародних договорів; утворення міждержавних союзів, обмін послами; встановлення правового режиму для іноземців. Часта практика виробила певні види договорів: союзні, про мир; про взаємодопомогу; торгівля, арбітраж, межі; нейтралітет та інші.

Система регулювання міжнародних відносин Римської імперії з іноземними державами мала значний вплив на зміст та розвиток міжнародно-правових норм стародавнього світу. Падіння Римської імперії до Вестфальського миру спричинило розвиток міжнародних відносин феодальних держав за процесу їх утворення, подолання роздробленості, формування великих феодальних станових монархій, а також до початку утворення абсолютистських держав. Особливістю регулювання міжнародних відносин феодальних держав було перейняття та застосування ними великої кількості міжнародно-правових норм рабовласницького періоду. Водночас варто вказати, що ці норми збагачувались і розвивались [11].

У відносинах між арабськими державами іслам чинив помітний вплив на міжнародне право. Не зважаючи на те, що у цей період ще не існувало міжнародного права, загального для всіх держав, застосування міжнародно-правових норм було пов'язано з існуванням декількох регіонів у Західній Європі, Візантії, Арабських халіфатів на території Індії та Китаю, Київської, а згодом і Московської Русі.

Мирні засоби вирішення виникаючих міжнародних спорів стали збагачуватися у зв'язку з досить широким використанням третейських судів і арбітражу. Значний вплив на розвиток міжнародного права мав Вестфальський договір від 24 жовтня 1648 р. Дана угода встановила загальну систему європейських держав, їх кордони, принцип політичної рівноваги. Договір передбачав для всіх його учасників «право на територію і верховенство» та рівність європейських держав. Це все виходило з ідеї узгоджених дій європейських країн, які були покликані вирішувати спільні проблеми не на релігійній, а на світській основі.

Період історії Від Вестфальського миру до Гаазьких конференцій світового міжнародного права пов'язаний з виникненням та розвитком ідеї суверенної рівності держав і встановленням нових норм та принципів міжнародного права на основі концепцій природного права. Метою цих дій було проголошення природно-правових ідей в актах Французької революції кінця 18 ст. У них феодально-абсолютистським поглядам на державу і на становище людини були протиставлені погляди та ідеї, притаманні взаєминам між людьми. Нації перебувають між собою в природному стані, їх пов'язує загальнолюдська мораль. Народи, по відношенню один до одного, є суверенними та незалежними, незважаючи на чисельність населення і території, яку вони займають, наголошувала Декларація Грегуара. Додатково проголошувалися принципи невтручання у справи іншої держави, територіального верховенства, дотримання міжнародних договорів [4].

У цей період суверенітет держави починає асоціюватися з суверенітетом націй. Усі нації, а відповідно, і держави є незалежними та рівними, мають ряд основних прав та обов'язків. Один із них – зробити якомога більше добра в мирний час, і якомога менше нашкодити один одному під час війни.

Поступово починають гуманізувати принципи ведення війни. Її початок заклала Декларація про заборону вибухонебезпечних ракет, прийнята в Петербурзі в 1868 році. Значну допомогу в розвитку міжнародного права було надано під час багатьох важливих міжнародних конгресів і конференцій.

Так, Віденський конгрес 1814–1815 рр. започаткував постійний нейтралітет Швейцарії, сприяв розвитку дипломатичного права, утворення статусу міжнародних річок, та, мабуть, найбільш значущому – забороні работоргівлі.

Парижський конгрес 1856 р. скасував піратство – захоплення, пограбування чи затоплення суден ворогуючих і нейтральних країн; оголосила нейтралітет Чорного моря.

Берлінський конгрес 1878 року ознаменувався колективним визнанням незалежності Сербії, Чорногорії та Румунії, проголошенням важливого принципу недопущення дискримінації особистості при здійсненні громадянських і політичних прав, а також доступу до державних посад на основі релігійних переконань та вірувань.

Вагомий внесок у право збройних конфліктів зробили Гаазькі мирні конференції 1899 і 1906–1907 років. Перша з них прийняла, зокрема, Декларацію проти використання снарядів, єдиною метою яких є викидання задушливих і шкідливих газів, і Декларацію проти заборони ракет і вибухових речовин з повітряних куль або інших подібних нових засобів, а також Конвенцію про мирне розв'язання міжнародних зіткнень. Друга Гаазька конференція прийняла десять нових конвенцій і переглянула три акти конференції 1899 року.

Водночас у цей період ще визнавалося право держав вдаватися до війни за певних умов, право анексувати переоможені території та на контрибуцію.

У сучасному ж світі змінилися міжнародні взаємини. Усе це викликало необхідність сформулювати етику права та систему міжнародних відносин відповідно до сучасних реалій. Звичайно, потрібно знати, як це все відбувається: якими загальноприйнятими принципами регулюється згода держави на обов'язковість положень, що містяться у відповідному міжнародно-правовому документі; які умови для визнання обов'язковості такої згоди іншими договірними сторонами; що існує порядок встановлення договірних відносин з деякими учасниками; які юридичні права та обов'язки надані новому учаснику щодо такого вступу тощо. У всіх схожих та подібних питаннях Конвенція 1978 року (у розробці якої, до речі, брала участь Україна) може бути неоціненною.

Відповідно до пункту 1 «а» Конвенції 1969 року «Договір» означає будь-яку міжнародну угоду, укладену в письмовій формі між державами, незалежно від того, чи міститься така угода в одному, двох або більше пов'язаних документах, і не зважаючи на її конкретну назву, у зв'язку з чим положення цієї Конвенції застосовуються до інших конвенцій, угод, протоколів тощо. Однак при цьому, не слід забувати, що ці положення (ст. 3) не поширюються на міжнародні договори, укладені державою з іншим суб'єктом міжнародного права. Більше того, вони (стаття 4) не мають зворотної сили і застосовуються лише до договорів, укладених державами після набрання чинності цією Конвенцією у відношенні відповідних країн [1].

Надзвичайно складні ситуації виникають при колізії міжнародного договору і національного законодавства. Наприклад, Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 19 грудня 1988 р. містить детальні (стаття 6) положення щодо видачі осіб, винних у скоєнні відповідних кримінальних правопорушень. Крім того, відповідно до пункту 3 цієї статті, сторони, які обумовлюють екстрадицію існуванням спеціального договору, розглядають питання про введення в дію будь-яких положень про видачу, які можуть бути необхідними для використання цієї Конвенції як правової основи для видачі [7].

Між тим, міжнародне співтовариство вважає, що будь-які наслідки такого невиконання договірних зобов'язань має нести лише держава, про яку йдеться, а в ст. 27 Конвенції 1969 р. сформульовано принцип, згідно з яким жодна з її договірних сторін не може посилатися на положення внутрішнього законодавства як виправдання для невиконання договору. Аналізуючи вищезазначені умови, наведемо приклад України як учасника міжнародних відносин у будь-якій сфері міжнародних конвенцій.

Україна, в якості учасника зазначеної Конвенції, визнаючи зазначений принцип, створила законодавчий застій, який серйозно ускладнює діяльність правоохоронних органів, особливо у зв'язку з її вступом до Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол) [5].

Не можна не послатися на розділ 3 Конвенції 1969 року. Зокрема, наголошується (стаття 33), що якщо текст договору засвідчено двома або більше мовами, редакція договору іншою мовою, ніж та, якою текст засвідчено, є обов'язковою для виконання лише у разі, якщо це передбачено статтею договору або сторони договору дали на нього згоду. Існує навіть спеціальний порядок вирішення спорів, пов'язаних із засвідченням автентичності текстів договорів.

Не виключено, що в цьому контексті ст. 21 Закону України «Про міжнародні договори України» передбачає, що майбутні офіційні видання міжнародних договорів публікуватимуть їх українською мовою за умови підтвердження достовірності тексту. У решті випадків один із автентичних іншомовних текстів разом із офіційним пере-

кладом українською мовою публікує Міністерство закордонних справ України.

Природним наслідком розширення та інтенсифікації контактів України з іншими державами є виникнення численних і різноманітних правовідносин, які громадяни держави встановлюють із громадянами чи установами (у тому числі юридичними особами) інших держав, і навпаки. Зрозуміло, що в усіх цих випадках мають бути надійно захищені права свободи та інтереси громадян та юридичних осіб. У цих правовідносинах найчастіше зустрічаються питання у таких сферах: а) майнової, зокрема у зв'язку з договорами чи відносинами у разі заповідання шкоди; б) сімейній, переважно в результаті змішаних шлюбів, коли про розірванні шлюбу чи з інших причин, виникають суперечки щодо аліментів та розподілу майна, необхідності встановлення опіки чи піклування тощо; в) виконання рішень українських судів за кордоном та рішень іноземних судів на території України; г) правові відносини, що виникають внаслідок посилення активності «паразитуючих людей» щодо розширення міжнародних відносин держав.

Далі принцип *pacta sunt servanda*, що є одним із найважливіших та найнеобхідніших принципів міжнародного права і, який закріплений в ст. 15 Закону України «Про міжнародні договори України», що передбачає, як можливість правильного використання прав, наданих тим чи іншим конкретним договором/угодою, так і обов'язок добросовісного та неухильного дотримання зобов'язань покладених на кожного учасника договору. А це, в свою чергу, потребує ясного та чіткого розуміння матеріалів і цілей, змісту, термінів, якості виконання роботи та інших специфічних елементів кожного договору [6].

Конвенція 1969 р. детально розглядає всі ці елементи угод, вирішуючи різні умови, які виникають або можуть виникнути при укладанні, застосуванні, тлумаченні та розірванні договорів, і, таким чином, сприяє врегулюванню незрозумілих питань та спірних моментів.

Усі ці приклади допомагають дослідити зміни, переваги та недоліки конкретної країни, у сфері міжнародних відносин. Але потрібно розуміти, що це відбулося під впливом одного суттєвого фактору, який вплинув на весь світ. Україна також бере участь у цьому процесі, що сприяє збільшенню інтересу та уваги в області міжнародного розвитку в умовах сучасності.

У промові в Стенфордському університеті 17 січня 2013 року, Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун сказав, що масштаби глобальних змін, які ми переживаємо сьогодні, набагато більші та значущі, ніж ті, свідками яких, ми коли-небудь були. З цієї причини, нинішня система носить назву епоха Великих часів. Зміни в економіці, політиці та міжнародному праві відбуваються під впливом глобалізації. Глобалізація (від лат. – куля) – це процес зближення та зростання взаємовідносин між націями та державами світу разом із розвитком спільних політичних, економічних, правових, культурних та політичних цінностей. Вона також стосується і міжнародних відносин. Останнім часом посилилася взаємозалежність і взаємовплив різних сфер існування та діяльності в міжнародному житті. На нашу думку, процеси глобалізації відрізняються тим, що вони не знають територіальних чи юридичних кордонів, бар'єрів, вони легко перетинають національні кордони та впливають на будь-яку соціальну спільноту в усьому світі [2].

Дослідивши майже всі аспекти транснаціональних відносин у світі, слід зазначити, що Дж. Най та Р. Кеохейн (США) помітили, що ці відносини найбільш яскраво проявляються в наступних чотирьох царинах:

- 1) спілкування, обмін інформацією, ідеями та уроками;
- 2) транспортування, переміщення фізичних об'єктів, у тому числі військових та особистого майна;
- 3) фінансування, грошовий потік, кредити та позики;

4) туризм, транспорт, рух фізичних осіб.

Під впливом глобалізації виникли нові проблеми (загрози), а традиційні значно ускладнилися, набули додаткових відтінків (позитивних та негативних). Важливо приділити увагу найважливішим проблемам, які потребують негайного вирішення.

У сфері міжнародного захисту прав людини, дотримання країнами міжнародних стандартів, сучасних форм расизму, ксенофобії, імміграційної політики, гендерної рівності та жіночої влади потребують серйозних досліджень. Виклики, з якими може зіткнутися світова спільнота в епоху нестабільності, нерівності, несправедливості та нетерпимості, мають привернути увагу світових лідерів для вирішення цієї проблеми. У таких випадках наголошується на колективній відповідальності світових лідерів. Досягненню цієї мети може сприяти дотримання всіма без виключення державами, встановлених принципів та норм міжнародного права.

Усі необхідні кроки для подолання цієї проблеми зазначені в Концепції «Відповідальність по захисту» (*Responsibility to protect*) – це відносно нове поняття, основа якого була закладена в кінцевому документі Всесвітнього саміту 2005 року.

Сутність цієї концепції полягає в тому, що:

Держави несуть основну відповідальність за захист власного населення від геноциду, військових злочинів, злочинів проти людяності та етнічних чисток, а роль міжнародної спільноти полягає насамперед в наданні експертних, гуманітарних та дипломатичних ресурсів для виконання цих обов'язків[9].

2. Це не виключає, при необхідності, застосування примусових заходів, в тому випадку, якщо мирних засобів недостатньо, а національні органи влади не в змозі захистити свою націю. Проте, таке рішення може бути прийнятим лише Радою Безпеки ООН, яка діє згідно з главою VII Статуту Ради Безпеки.

Ключовий елемент цієї концепції полягає в наступному. Держави несуть основну відповідальність в питаннях щодо захисту власного народу. Міжнародна допомога, перш за все, має бути мирною і, якщо це юридично і політично виправдано, з підключенням потенціалу глави VI статуту ООН. Застосування військової сили дозволяється лише в крайніх випадках і за згодою Ради Безпеки ООН. Застосування сили має суворо відповідати міжнародному праву та санкціям Ради Безпеки ООН (співвідношення, пропорційність, обмеженість за часом, підзвітність Раді Безпеки тощо).

Наступною проблемою є морське піратство, яке залишається актуальною загрозою міжнародній безпеці та є невирішеною проблемою XXI століття.

Це є вкрай важливою темою, адже значна кількість країн займається судноплаванням та вантажоперевезеннями морськими шляхами, а якщо наявна загроза їх безпеки, то це створює комплексну проблему, яка зачіпає політичну, військову та економічну сфери.

Складність ситуації полягає в тому, що немає чіткої системи з вирішення цього питання, оскільки межа між піратством та тероризмом поступово зникає і в результаті цього з'являється дилема щодо застосування при боротьбі з піратством міжнародних антитерористичних угод.

Однак вихід із ситуації все ж таки є.

По-перше, дієвим способом протистояння цій загрозі є наявність озброєної команди, яка охороняє судно, що значно зменшить шанси захоплення судна при такому захисті. Крім цього екіпажам рекомендується практично застосовувати рекомендації керівництва з протидії піратам (ВМР – 4, «Best Maritime Practices»), а саме: використовувати сирени та звукові сигнали, пожежні брандспойти і гармати, бортові огорожі з колючого дроту, а також здійснювати укріття екіпажу в цитаделі до моменту звільнення судна.

Ще однією проблемою, яка привертає увагу суспільства є вирішення конфліктів між державами. Не зважаючи на швидкі темпи поширення глобалізації, і встановлені системні та демократичні відносини країн, спори та конфлікти продовжують виникати між державами та іншими суб'єктами міжнародного права. Вирішення таких ситуацій силовими методами є негуманним та невідгідним способом розв'язання конфліктів, це було доведено людською спільнотою на прикладі двох світових воєн та численних заворушень. Тому наразі важливим є повне та остаточне запровадження мирних способів вирішення міжнародних спорів, які покладені в основу існування і стабільного функціонування міжнародного співтовариства.

Беручи до уваги міжнародні угоди, можна навести в приклад одну із перших статей ООН, де зазначено, що найважливішою та головною метою цієї організації є підтримка миру та безпеки всього людства. Це призводить до прийняття та пошуку колективних ідей, що будуть запобігати поширенню агресії, небезпеки, атак, конфліктів тощо. Все вище вказане сприяє поступовому підходу до застосування та впровадження єдиних та ратифікованих принципів справедливості, дружлюбності, миру для вирішення спірних міжнародних ситуацій. Також упродовж багатьох десятиліть розвиваються та зазнають змін міжнародні звичаї, які допомагали вирішувати збройні конфлікти. «Закони та звичаї війни», – приклади важливості даного інституту в міжнародній політиці минулого. Наприклад, у Гаазькій конвенції було зазначено, що важливою частиною є саме звичаї, що регулюють встановлені ранні принципи – людяності, верховенства, цивілізованості, суспільної свідомості. В іншому випадку, у 1969 році – Віденська конвенція встановила нові правила гри. Імперативні норми (*jus cogens*) – зміцнювали сучасне міжнародне право, що ґрунтувалося на принципі мирного вирішення будь-яких ситуацій [3].

Розбираючи наступні статті ООН, можна зрозуміти, що вони дотримуватимуться принципу вирішення всіх конфліктів мирним шляхом. Прикладом цього можна навести п. 3 ст. 2 статуту ООН: «Всі члени Організації Об'єднаних Націй вирішують свої міжнародні суперечки мирними засобами, щоб не наражати на загрозу міжнародний мир, безпеку і справедливість» [8]. Далі варто зазначити те, що установи ООН та їхній найважливіший принцип, за якого держави мають можливість обирати учасників та засоби вирішення конфліктів, у такий спосіб, щоб це влаштувало саме їх. У ст. 33 статуту ООН зазначається: «сторони, що беруть участь у будь-якій суперечці, продовження якої могло б загрожувати підтримці міжнародного миру та безпеки, повинні насамперед намагатися вирішити суперечку шляхом переговорів, обстеження (слідчими комісіями), посередництва, примирення, арбітражу, судового розгляду, звернення регіональних органів чи угоди чи іншими мирними засобами на вибір».

В інших документах, таких як Манільська декларація, зазначено список способів вирішення конфліктів та інститутів міжнародних переговорів. Обстеження, переговори, посередництво, арбітраж, судові розгляди, звернення, домовленості, примирення – це перелік способів вирішення суперечок, які держави мають застосовувати задля вирішення загроз міжнародного суспільства.

Яскравим прикладом конфлікту, який потребує вирішення мирними засобами є збройний конфлікт на Сході України. Так звана антитерористична операція (АТО), що тривала вже понад 7 років, з 13 квітня 2014 року, була змінена 30 квітня 2018 року Операцією Об'єднаних Сил та спрямована на стабілізацію ситуації на Донбасі та його соціальне відродження. Багато суперечок виникає з приводу того, чи є цей конфлікт міжнародним, чи він є виключно внутрішньодержавним, однак необхідно зазначити, що в умовах глобалізації певні види конфліктів створюють серйозну загрозу світовій спільноті у зв'язку з можливістю

їх розширення, небезпекою екологічних та військових катастроф, високою ймовірністю масових міграцій населення, здатних дестабілізувати ситуацію у суміжних державах. Саме тому світове суспільство має бути насамперед зацікавлене у швидкому вирішенні цієї проблеми [10].

Збройний конфлікт на Сході України Міжнародним комітетом червоного хреста спочатку визначався як «міжнародний збройний конфлікт», проте його остаточно визнано «неміжнародним озброєним». Це можна зрозуміти з аналізу «Міжнародної амністії», яка вказує на наявність 2 сторони конфлікту, зокрема Російської Федерації, яка бере участь у ньому за допомогою двох основних способів: патронажу повстанців та прямим військовим втручанням.

У таких умовах можна визнати наявність в Україні ознак обох зазначених видів збройних конфліктів і, відповідно, можливість і необхідність застосування для вирішення цього конфлікту всього арсеналу міжнародних засобів врегулювання спорів. Агресія Росії в Криму та Донбасі викликала необхідність для України, яка, зокрема, скликала світову громадськість – Великобританія, США та інших, для недопущення ескалації конфлікту в Україні.

21 березня 2014 року постійна рада на підставі запиту українського уряду поставила завдання створити комісію у зв'язку із створеною ситуацією. СММ – спеціальна моніторингова місія в Україні, мандат якої поширюється на всю територію держави для взаємодії місії з органами влади всіх рівнів, представниками громадянського суспільства, етнічними та релігійними групами, місцевими громадами з метою підтримання діалогу та зменшення напруги в країні. Крім цього, важливу роль у врегулюванні конфлікту відіграли переговори тристоронньої контактної групи, що відбулися в Мінську. Результатом роботи контактної групи стало підписання так званих мінських угод, які закріплюють припинення вогню на Сході України і дотримання яких вимагається від всіх сторін конфлікту. Однак варто зазначити, що якщо держави не будуть дотримуватись встановлених договорів та конвенціями норм та принципів, то суспільно корисного результату не буде. Дотримання вище встановлених норм, стабільний розвиток та рух вперед без зазіхання на інші землі та скарби, без прагнення при цьому здійснювати контроль над думками інших людей, призведе до бажаних результатів і збереженню миру та безпеки із мінімізацією шансів виникнення катастрофи глобальної війни.

Все вищезгадане дає можливість нам оцінити наявні етапи розвитку міжнародних відносин та їх впливу на геополітичні процеси в історії людства. Було встановлено основні засади, особливості, чинники формування та проблеми міжнародного права. Аналіз впливу глобалізації на міжнародне право, показав, що наслідками розповсюдження цього процесу є конкретизація та суворатафікація правил щодо відносин між державами. Внаслідок цього з'являються нові умови запровадження партнерства між країнами, що приводить світове співтовариство до по-новому встановлених відносин у галузі права. Ці нові для людства взаємини вимагають регулювання та постійного контролю, але, очевидно, що з появою та впливом глобалізації це важко зробити, не допускаючи помилок та проблем. Тому зараз світ потребує встановлення та запровадження нових способів боротьби з кризами та суперечками, адже це є найважливішим фактором для створення безпечного майбутнього. Україна, як член міжнародної спільноти, теж потребує вирішення своїх зовнішніх проблем. Для цього потрібно здійснювати пошуки нових зв'язків та суб'єктів допомоги, застосовувати мирні засоби вирішення конфліктів, встановлювати чіткі кордони між державами, тощо. Україна має подолати труднощі та налаштувати всі країни для підняття питань безпеки та миру на міжнародний рівень, щоб зберегти стабільність у світі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Віденська конвенція про право міжнародних договорів : Конвенція Орг. Об'єдн. Націй від 23.05.1969 р. : станом на 14 квіт. 1986 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_118#Text (дата звернення: 16.12.2021).
2. Глобалізація vs антиглобалізація: до постановки проблеми | Данилова. *Науковий вісник НУБіП України. Серія: гуманітарні студії. Фахові видання Національного університету біоресурсів і природокористування України*. URL: <http://journals.nubip.edu.ua/index.php/Gumanitarni/article/view/7767> (дата звернення: 16.12.2021).
3. Малишева Ю. В. Цілеспрямовані санкції та їх застосування радою безпеки ООН : дисертація ... кандидата юридичних наук. Київ, 2016. 253 с.
4. Основні етапи розвитку міжнародного права. Pidru4niki. URL: https://pidru4niki.com/10561127/pravo/osnovni_etapi_rozvitku_mizhnarodnogo_prava (дата звернення: 16.12.2021).
5. Право міжнародних договорів план лекції. Національна академія внутрішніх справ : мультимедійний посібник з навчальної дисципліни «Міжнародне право». URL: https://arm.naiu.kiev.ua/books/mg/lectures/lecture_3.html (дата звернення: 16.12.2021).
6. Про міжнародні договори України : Закон України від 29.06.2004 р. № 1906-IV : станом на 11 квіт. 2021 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1906-15#Text> (дата звернення: 16.12.2021).
7. Угода про незаконний обіг на морі, укладена на виконання статті 17 Конвенції Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з незаконним обігом наркотичних засобів та психотропних речовин (ETS № 156) : Угода Ради Європи від 31.01.1995 р. № ETS № 156 : станом на 15 листоп. 2006 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_045#Text (дата звернення: 16.12.2021).
8. Устав ООН (полный текст). Организация Объединенных Наций. *United Nations*. URL: <https://www.un.org/ru/about-us/un-charter/full-text> (дата звернення: 16.12.2021).
9. Факультет міжнародних економічних відносин та туристичного бізнесу Каразінського університету. URL: <http://international-relationships.karazin.ua/themes/irtb/resources/fe6eb1d4a85ac4a67e25372851966f6f.pdf> (дата звернення: 16.12.2021).
10. Шлянцев Д. А. Міжнародне право: курс лекцій М. : Юстіцінформ, 2006. 256 с.
11. Міжнародне право від падіння Римської імперії до Вестфальського миру 1648 р. StudFiles. URL: <https://studfile.net/preview/5184802/page/4/> (дата звернення: 16.12.2021).